

ljublanske porotnike, ne zasluži odgovora. Izjavljam pa enkrat za vselej, da vse, kar je pisal ta nečloveški lopov „Mir“, do zadnje pičice zlagano. Tožil ga ne bom, dokler je v Ljubljani! Ali povedal bom vse svinjarije, ki jih vemo o gospodi, ki čekari v tej umazani cunji. Sicer pa mene take lumparije ne vstrajajo. Nasprotno, še strastneje se bom boril proti nemoralni, infamni hujskariji brezverskih, lažnivih popovskih hlapcev! Fej! — Linhart Karl.

Lov za oporoke! Iz Borovelj smo izvedeli iz zanesljivih ust, da je pred kratkem v Borovljah umrla ženska, katere je vse svoje premoženje — „farjem zasafala.“ Neki zastopnik „Josefi-Vereina“ iz Celovca je osebno vplival na oporoke ženske, ki je ležala v smrtni postelji! Sladke besede so bolnico zapeljavale. Tako znajo jezuitje. Če je vse to res, kar bode kmalo prihodnost dokazala, tako bodejo „Landbote“ in tovariši zopet za nekaj tisočakov močnejši, katere bodejo ravno zdaj pred volitvijo v državni zbor dobro rabili! Ne vem, da bi rekel da je to „Erschleicherei“ ali kaj. —

Svetnavas 22. aprila 1907. Javen odgovor. Tisti oklofani siroti, ki je v „Miru“ pisal, da sem jaz z fabro eno mrho prodal, za katero vpijejo ljudje „hi golaž“ in da sem jo prodal zato, da bom kelnarce plačal, povem sledeče: Morda bo ta črnuh še vesel, če si bo enkrat kakega „i baha golaža“ kupiti mogel. Za delo je tako prelen, za to je svoj obrt zapustil ter se je „fedorfušinja“ lotil, čeravno ga menda prav zlahko zastopi, kvečjemu kadar kak „librabrif“ piše na kakšno od farjev zapuščenno učiteljico. Prav ponosen bi morebiti te mazač bil, ko bi le enkrat imel polovico take „mrhe“, žal da more koj „škumerdo“ jezdit ko se vračuje od svojih hujskarij v sedanjí svoj brlog. Ko ga bojo tam zapeljani občani enkrat siti, bomo pa s kakim „golažom“ po njegovo „fantoro“ prišli; saj nebo pretežka, k večjem da se najde kak klobuk zraven, ki je bil nekdanj svetinskemu žnidarju ukraden, pa kak hrvaški „krabatelj“. Prodaj sem pa fabriko zato, da ne moreje več klerikalški „kulturonošci“ moje flaške pobijati, in se bahati, da so mi kak „krahel“ kupili in zato da bodem imel tistemu dopisunu in priganjaču „Mira“ kaj za dati, ko bo na stare dni na občino v „einlage“ prišel kajti farji in Kranjci mu bojo potem, ko ga ne bodo več potrebovali, kvišemu brco dali. Pri meni je iskalo in dobilo že več prejšnjih „metodijov“ pomoči in podporo, ko so jih enkrat njih pristaiši čisto opeharili. Pa „habe di ere, herr sekretär!“ J. Krassnigg.

Iz Kaplje pri Dravi se nam piše: Po naključju sem dobil vmazano cunjo „Mir“ v roke in videl sem, da ta listič z veliko jezo imenuje „Stajerca“ „giftno kroto.“ Aha! sem si mislil, Stajerc je — giften. Tako prizna naš črni sovražnik, da naš časnik ni brez vpljiva. Kar „Mir“ psuje in obrekuje, je gotovo dobro. Srečam potlej na poti enega pobožnega kmeta, ki je prišel ravno iz Svetne vasi. Pogovorivši se z njim, pravil mi je, da vsi ljudje zelo spoštujejo gospoda Krasnigga, katerega šimfaje prvaki z „Košičov pepček“, kar sicer nič hudega ni. Zavolj tega priimka se on ne bode jezil. Zname so njegove zasluge kot ustanovitelj požarne brambe, kot občinski zastopnik, kot načelnik podružnice c. kr. kmetijske družbe itd. posebno pa kot vrli, marljivi govornik pri naših shodih, bodisi v nemškem ali pa v slovenskem jeziku, naš cenjeni učitelj v gospodarskih rečeh, posebno pa boritelj za resnico in pravico proti črnim zapeljivcem ljudstva. — Tudi v gmotnem obziru je že dosti duroval gospod Krasnigg, glej dar za uboge občine Svetnavas! Ta mož ima sposobnost za našega poslanca v deželni zbor. Poglejmo pa na nasprotno stran, kaj tam vidimo! Same farje ki za nos vodijo čredo neumnih ovc. Če ti ljudje kaj potrebujejo, takrat pa pridejo k „Košičevemu Pepiku“, takrat jim je pa dober.

Iz Medborovnice se nam piše: Ljubi Stajerc! Ker si tudi na Koroškem zelo razširjen in te naši kmetje z veseljem prebirajo, je naša dolžnost, iz naših krajev ti večkrat kaj poročati. Pri nas je huda borba z črnuhi z rudečim grebenom, ki vladajo rakovo pot. Po časnikih se je raztrobentalo, da so „zmagali naši nasprotniki pri zadnjih občinskih volitvah, a pre-

varali so se, ker so napravili račun brez krčmarja! Pri volitvi so se premalo brigali za postavne zapovedi in so se obnašali, kakor bi bil naš kraj kje v Škandaliciji na Poljskem ali pa na Turškem. Menda da so tudi mrličji volili? Čuje se, da imajo pri deželni vladi volilni protest, kateri je tako temeljito podkovan, da bode se nova volitva brez dvoma se vršila. Volilci zdaj pridno prebirajo naredbo deželnega odbora z dne 28. marca 1907, št. 4578, katere občinskem predstojništvu v Glinjah zaupa, kako mora napravljene dolgove poravnati. Gotovo se bodo zdaj prekanjenim volilecem oči odprle in bodo volili gospoda Janischa, Rabitscha, Hussa, Potritsch in Tratniga, čvrle močje, ki imajo mnogo zaslug za naprednost in gospodarstvo.

Gospodarske.

Ne zapravljajmo! Dandanes, ko nam donaša kmetijstvo le skromne dohodke in včasih celo izgubo, se pač ne smemo čuditi, če pride ta ali ona kmetija pod zlo. Ako pa potuješ malo po deželi in poprašš, zakaj je prišel ta ali oni na boben, slišal boš žalibog prevečkrat: zapravljal je dokler je kaj imel. Današnji časi so zapeljivi in gorje kmetu, ki se je navil meščanskega zapravljivega duha. Žal, da je v našem meščanstvu le premalo razvita varčnost in kar se navadno zasluži, to se tudi porabi. Le malo njih je, ki skrbje tudi za poznejše čase. Če vprašaš delavca v mestu, zakaj si ne dene kaj na stran za starost ali bolezen, pa boš slišal: „Čemu? Ako bom star me bo hranila občina, a če obolim, grem v bolnišnico. Nič nisem podedoval, nič nečem zapustiti.“ Taka je večina ljudi v mestu in dokler kaj prislužijo, pa veselo živijo. Če bodemo kmetje posnemali te slabe meščanske lastnosti pridemo v kratkem tudi mi — na nič. V resnici dé težko kmetu, ki je cel teden trdo delal na svojem polju, če gleda, kako ošabno kliče tvorniški delavec ob nedeljah litre in bokale na mizo ter rozlja s srebrnom v žepu. Tu denarja v izobilju, tam komaj za četrtinko. Treba je pač trdne volje, ako se noče zabresti v črne krčmarjeve bukke. In mnogo njih se da speljati na led, posebno pa mladina. Tu je pričetek zapravljivosti. Pregovor pa pravi, kdor je začel, ta je že na pol izvršil. Zato pa se delo v krčmi nedeljo za nedeljo ponavlja. Temu sledi, da gre najprej en rep iz hleva, potem drugi, ko je človek v krčmi vesel, mu ni niti za kos zemljišča in nazadnje gre lepo cela kmetija skozi grlo ali pa po „kartah“. Takemu človeku ostane nazadnje edino le tolažba: da živi dandanes delavec boljše, nego kmet. Pa ne samo krčme so krive, da je izginila ta ali ona lepa kmetija. Na deželo so se vtihotapile še druge mestne razvade. Osobito se mnogo zapravlja dandanes za obleko. Kolikokrat se mi je prigodilo, da sem imel tega ali onega moža za visokega mestnega gospoda a ni bil nič drugega, nego zadolžen majhen vaški kmetič. Fini rumeni čevljički so tudi po deželi že nekaj navadnega. Kdo bi nosil dandanes „suknence“ ali pa celo „koret“! Še „plavke“ in „cajh“ niso „za nas“. Sedaj je treba kaj finega. Fine reči pa stanejo, posebno stanejo pa še za to, ker jih je treba dvakrat, trikrat v letu kupovati. Saj so kot palčevina! Nekdaj je bilo to vse drugače! „Koret“ je nosil mož celo svoje življenje in še po smrti je prišel vanj. Posebno huda razvada glede oblačila vtepla se je v naše ženstvo. Dandanes nimamo na deželi skoraj več kmetic in kmetaskih deklet, marveč same gospe in gospodičice. Le hodi v nedeljo h maši, pa se o tem prepričaš. No, mi nismo za to, da bi se ne smeli snažno oblačiti in tudi prav je, da se nekoliko lišpamo. Saj se lišpajo vsi narodi in črnici se hočejo dopasti s tem eden drugemu, da si vbodejo v kožo razne podobe, ki so po našem okusu vse drugo, nego lepe. Toda vse ima svoje meje in če hočemo deti vse svoje zaslužke v obleko, potem bomo morali gotovo berati. Tudi z živežem se na kmetih mnogo zapravlja. Dandanes je živež drag, zato moramo paziti, da ga na vse dneve primerno razdelimo. Dokler visi kaj prešičjega na kašči, cre in zameta se svinjina brezpotrebno, ko je pa to pošlo, uživati mora družina nezabeljeno kašo ali pa mora začimbo celo kupiti. Ravno z živežem zna naše ljudstvo premalo gospodariti.

Ne mislite pa, da smo za to, naj si ne premet kaj boljšega. Ne, oni, ki rajši pusta. Naše pa se jim krače pokvari, nego bi jih sami nov, ki jih bili, so bedaki. In to poslednje se vridelujem kmetih čestokrat dogaja. Koliko žavtavih neč, nego ženih klobas se poje! Seveda je kriva tembenem in nevednost, ker ne znajo naši ljudje tepetroške. N onega živeža hraniti za poznejši čas. Tledaj jih moramo našim kmetom priporočiti rejo kako sami ali domačih zajčkov, ker dajo ti lahko celako, kak kmetu potrebno meso za živež. Kar pridridelati doma, ni tako drago, kakor ono, kar mehajati. Kupiti. Tudi zdravila ne zapravljamo, naše kme zdravile je naše največe premoženje. Kolikoben pre je prišlo ob kmetijo ravno s tem, da s tistih na znali varovati zdravila. Svojih moči ne smeških nau nikdar preveč napanjati. Kdor hoče mnogobnam bo ta dobi dostikrat le malo, pravi pregovor: katerin sebn o sžrbi, da se v delu ne pregreješ aliaa cena hladši. Res, da vtrdi kmetsko delo človeka mamo p raznim boleznim, toda ne zaupaj preveč, pre prek že marsikedo, ki se je nepremišljeno podala cena nevarnost, prišel je ob življenje in spravil voglejmo družino in kmetijo — v propast. Strompir!

Škodljivci sadnega drevja. Ako boholbička zdaj v spomladi po sadonosnikih, zapazimo vrzotami jablanih, češpljih in slivah tu in tam na komajp viseče suhe liste. Letos jih je po nekaterih kmet iz jih posebno dosti. Na teh listih so se zapla, izgu v jeseni zelo majhne gosenice ter so kmetje prezimelo. — Te gosenice so izlezle iz jipetroleju katere je legel meca avgusta nežni belkasti žrjavljat ulj — jabolčni molj. (Apfelgespinstmotte) kakor d jesenskem času še niso napravile gosenice zemljišk bene škode. Proti koncu meseca majdjavku, v začetku junija pa zaprežejo te umazano vstrijali mene gosenice s črno glavico listje in creadaj, k popke ter zadevajo listje in povzročujejo če živj popada mlado sadje na tla. Te goseniče čnimo v pravljajo pogostoma veliko škodo, ker vmore. I ves pridelek enega leta; drevo navadno ov hrani ali se vsled pokončevanja listja celo posuši dohodk h honcu meseca junija so gosenice dorasle letnega se zabubijo v belih, priostrenih mešičkih, izzemlji postavljeni na listu po koncu v večji množavku drug poleg drugega. Iz teh bub se izlezajo hodek 14 dneh majhni belkasti metulji. — Te slabo, ljlive gosenice pokončujemo najlažje, da zbmbi se po zimi ali ravno v spomladi na drevnih vijavji, suho listje ter ga sežgamo ali pa, da škropotične v poletnem času goseniča gnezda s tekočirski o katero si naprosimo iz kuhane tabaka in okolici (žajfe). — Omenjenemu školjivcu enaka je prodaj toritka. (Goldafter). Ta metulj je tudi bel, z bi de na zadku je rujav. On leže meseca avgusta kromp čica na listje sadnega in gozdnega drevja. Mase bo gosenice se v jeseni rapredejo v več listov, po av prezimijo. V spomladi pa nadaljujejo svojo nego, končevalno delo; a ne pojedjo lista popolno kg. p ampak mu puste rebra ali žilice. — Tidi t Danaj škodljivca najlože zatiramo, ako po zimi ali kilom ran v spomladi porežemo njegova goseni vožnj gnezda, ki se nahajajo na visečih suhih la vinarj ter jih sežgemo. — Kmetje! Pobirajte ta žalo marljivo na drevskih visečo suho listje ter tje pokončujte; kajti v vsakem takem listu so sk Ne n zadovoljimo s prostim očesom videti.

Iz Podlublja se nam piše: Zadnji pa ob 11 uri po noči smo imeli veliki strah, je na enkrat začelo goreti pri Sperandi in z zraven pri čevljarju Wieser-ju. Cela vas je hudo v nevarnosti. Da nesreča ni bila ve zahvaliti se je novi brizgalnici na sopar (Dan spritze), katero so napravili vrli napredni fužinski delavci z gospodom M. Ibounigom čelu. Zdaj vidite Vi gospod župnik Arnuš, iz Trnj (Dornau) pri Ptaju, kdo več koristi stvu, ali vbogi naprednjaki, ki skrbijo za žarno brambo, da se obvari premoženje svoj bližnjega, ali pa Vi z vašimi politikij družbi in shodi pri Kajzerju, kjer se nič pa nega in koristnega ne sliši! Na mesto d vbogi ljudje se izobrazili, da bi lahko kaj bl stili v občnost, govorijo se le znane klenk čencarje in skrbje se le edino za — Rim! denčji, kdaj se bodejo Vam oči odprle! Vi gospod Arnuš, pustite politiko in volitve miru, to ni Vaš poklic!!

Nekoliko o našem položaju. „Kmeti vedno slabše“, tožimo vedno. Ne bomo ta da je to povedal resnica, toda v največ slu mo

je. Naše polje nam ne donaja več tistih dohodkov, ki jih imamo v primeri s stroški. Res, da pridelujemo sedaj, ko boljše gnojimo, navadno več, nego smo pridelovali prejšnje čase, toda ob enem imamo s pridelovanjem mnogo več stroške. Nekaj smo plačevali težake po kroni, sedaj jih je treba plačevati po dve. Tudi če delamo sami moramo računati svoje delo ravno tako, kakor plačujemo tuje delo, zato bi morali pridelati sedaj vsaj dvakrat toliko, če bi hoteli izhajati. Tega pa ne pridelamo in zato gredo naše kmetje po veliki večini rakovo pot. Poljubno propadajo pa še oni kmetje, ki se držijo starih navad in se nočejo poprijeti novih kmetijskih nauk. „Pa so kmetijski pridelki dražji“, nam bo morda kedo ožital. Res da je poskočila nekaterim pridelkom, kakor n. pr. živini, zadnji čas cena, toda le premalo. Od povšnih cen imamo pa kmetje presneto malo, glavni dobiček gre prekupcem v žep. Večini naših pridelkov pa je cena vsled tuje konkurence celo pala. Le pogledimo, kako se je plačeval lansko leto krompir! Kmetje v goriški okolici imeli so mesto dobička izdatno izgubo. Skoraj isto je bilo z vrzotami. Vina pridelalo se je lani vsled suše komaj polozici navadne letine, potem pa naj kmet izhaja ter plačuje davke in doklade. Da da, izgubo imeti in še plačevati, ta je huda. Kmetje plačujemo davke v soli, sladkorju, kavi, petroleju, v vinu, pivu, mesu itd., kakor drugi državljani, plačujemo nadalje osebno dohodarino kakor drugi, a vrhu tega moramo plačevati še zemljiški davek. Boj proti temu poslednjemu davku, ki so ga postavili kmetovalci iz vseh avstrijskih dežel, je toraj popolnoma opravičen sedaj, ko so izgubili kmetje svoj glavni zastop. Če živimo v državi vsi enake pravice, plačujemo vsi v enaki meri, tako kakor kedo premore. Kdor ima v hranilnici 50.000 kron in v hranilnici 50.000 kron in dobiha 2.000 letnih dohodkov plačuje n. pr. pri nas samo 30 kron letnega davka, kdor pa ima za 50.000 kron zemljiča, ta plačuje pa najmanj 800 kron raznih davkov. Oni ima pa gotov dohodek, kmetov dohodek pa je odvisen od vremena. Da gre kmetu slabo, kriva je mnogo tudi tuja konkurenca. Če bi se zaprle rane n. pr. italijanski rani zelezjavi, italijanskim cveticam in italijanskem lepotičnemu drevju, zamogli bi si pri nas v goriški okolici, po Vipavskem, v Brdih in tržaški okolici in v Istri zaslužiti marsikak novič s prodajo tek pridelkov. Mesto Italijanom prišel bi denar Avstrijcem. Osebito italijanski rani krompir nam našega povsod izpodriva. Čudno se bo zdelo morda komu, da vživa tuje blago po avstrijskih železnica celó bolj ugodno ceno, nego naše domače. In vendar je tako. Za 100 kg pomeranč, ki se pošljejo n. pr. iz Trsta na Danaj stane vožnja 6-6 vinarjev za vsakih 10 kilometrov, za naše goriško sadje pa stane vožnja za 100 kg in vsakih 10 kilometrov 8-8 vinarjev. Pravičeno bi bilo pač, da bi se prevlačalo domače blago po bolj ugodnih cenah, nego tuje konkurenčno blago. Zakaj smo to govorili? Ne morda, da bi vcepili v kmetu še večjo nezadovoljnost, ne marveč hoteli smo dokazati onim ki vedno kriče, da se ne moremo kmetje o ničemer pritoževati, da so naše težnje opravilene. Če potrebuje toraj kedo pomoči potreboje v prvi vrsti — kmet. „Prim. Gosp.“

Kedar je rabite soliter? Soliter se jako rad razstopi in zemlja ne more te snovi obdržati, kakor obdrži n. pr. kalijevo sol ali pa superfosfat, marveč soliter uide pod zemljo, ako ga prebrano trosimo rastlinam. Zato je važno, da ga trosimo o pravem času. Priti mora do korenin takrat, ko ga rastlina najbolj potrebuje. V vinogradu je trositi soliter, ko začneja trta poganjati, h krompirju, ko ga plejemo, turščici, ko jo osipamo, žitu, ko je zrastle za 10 cm visoko itd. Vedno pa je boljše polovico solitra potrositi nekoliko bolj rano, drugo polovico solitra potrositi nekoliko bolj rano, druge polovico pa bolj pozno. Soliter upliva, kakor znano, na bujno raščo in rastline zadobe po njem močno zeleno barvo.

Amerikanske podlage, ki se mislijo v zeleno polahntiti, treba je sedaj obirati raznih pogankov. Na trti je pustiti 2 do 3 poganke, ki rastejo navpično ter jih privezati h kolu, da jih veter ne odlomi. Čim prej opravimo obiranje, tem bolj močna bo trta.

Listnica uredništva in upravnistva.

Sv. Jakob Rožna dol. Žal, ali v tej številki ni šlo. Prihodnjič. Pozdrav! — Razni dopisi: Vse po možnosti prihodnjič! — Poročila o volinem gibanju naj bodo kratka in jedrnatá.

Loterijske številke.

Gradec, dne 20. aprila: 69, 74, 2, 3, 58.
Trst, dne 13. marca: 34, 59, 31, 8, 37.

Kuharica

izurjena, samostojna, išče gospa
Rosa Blanke
v Ptuj.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Učenec

nemščine in slovenščine zmožen se takoj sprejme v trgovini z mešanim blagom, in
konjski hlapec
trezen se proti dobri plači sprejme pri g. Josef Presker v Zrečah pri Konjicah.

Izjava

Podpisana izjavlja s tem, da je razširjevala o gosp. Jos. Krassnig. posestniku v Svetnivasu napačne vesti, katerih neosnovanost priznava, ker ne ve o dutičnem ničesar slabega. Podpisana obžaluje to ravnanje in se zaveže, ako se tožba nazaj potegne, da plača dosedanje troške in pusti natiskati na svoje troške to izjavo v „Miru“ in „Štajercu“.

Sv. Janez, 12. aprila 1907.

Katarina Gabriel m. p.

Štev. 15961 276
II. 2199

Razglas.

Občinski in okrajni zastopi kakor tudi kmetijske filijalke na Štajerskem dobijo lahko kakor preje tudi letos v namene vremenskega streljanja potrebni smodnik po znižani ceni 76 vin. pri kilogramu potom štajerskega deželnega odbora, in sicer:

a) v kistah po 26 kg
b) v sodcih (notraj vreča) po 112 kg.
Naroči se pravočasno pri štaj. deželnemu odboru v Gradcu in to 2 do 3 tedne pred rabo smodnika, da se ne zgodi zamude v ekspediciji glede na tako zvane ognjene vlake (Feuerzüge) železnic, ki ne vozijo vsak dan.

Pri naročbi je omeniti končno postajo, na katero se pride po smodnik, in to natanko.
Ekspedicija smodnika izvrši c. in kr. artilerijski depot (k. u. k. Artillerie-Zeug-Depot) od skladišča smodnika v Kalsdorfu.

Skupno z zaboji in vožnjo od skladišča smodnika v Kalsdorfu do železniške postaje Kalsdorf stane smodnik za kiste po 25 kg K 20-62 in za sodove po 112 kg na K 93.17.

Za po temu proračunu naročeni smodnik odpadajoča svota naj se vpošlje ob enem z naročilom deželnemu odboru.

Nepoškodovani sodci in platneni žakli za smodnik se vzamejo franco staciona Kalsdorf proti 15% pristojbini za obrabo nazaj.

Smodnik, ki se dobiva za vremensko streljanje, se ne sme drugače porabiti.

Gradec, 11. aprila 1907.

Štaj. deželni odbor.

Ura z verižico samo 2 K.

Šlezijaska eksportna hiša je nakupila veliko ur in jih razpošilja: eno prekrasno, pozlačeno 36 ur natančno idočo anker-uro z lepo verižico samo 2 K, ob enem se pismeno tri leta jamči. Po poštnem povzetju razpošilja prusko-šlezijaska eksportna hiša
F. Windisch, Krakov, Nr. U/64.
Opomba: Za neugajajoce se denar vrne.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

Blago iz zlata, srebra

in Kina-srebra

ure in optične predmeti, se posebno in čudovito po ceni kupi samo pri

M. Gspaltl

Trgovina iz zlatom in optičnim blagom

— v Wegschaidterjevi hiši v Ptuj. —

UČENKA

z dobrim šolskim spričevalom, zmožna nemščine in slovenščine se pod dobrimi pogoji sprejme v trgovini z mešanim blagom p. g. Adolf Orel v Šoštanj.

Singer & Co.

zaloga šivalnih strojev

Glavni trg. 1 Ptuj.

Usoja si P. T. občinstvu naznaniti, da je svojo prodajalno od Minorit-skega trga (Minoritenplatz) št. 6 na Glavni trg (Hauptplatz) — preložila.

Št. I. 2692/07.

16. aprila 1907.

Razglas

glede pasje kontumace v okolici mesta Ptuj.

Glasom naznanila c. kr. okrajnega glavarstva v Ptuj z dne 14. aprila 1907, št. 11.959 se je vpeljala v zmislu § 22. spl. zakona o živinskih kugah pasja kontumaca v sledečih občinah: Majšperg, Cirkovec, Št. Janž na dravskem polju, Slovenjvas, Hajdina, Breg, Sv. Lovrenc na dravskem polju, Ptujška gora, sv. Bolfeng, Sv. Trojica v Halozah, Zg. Pristava, Dolena, Nova cerkev in Dravce, Podlehnik, Jurovce, Lancaves, Ternovce, Sela, Pobrečje in Vareja.

Mestni urad ptujski.

Županov namestnik:

Steudte m. p.

Pozor! Pozor!

Podpisana naznanjava slavnemu občinstvu, da sva prevzela veliko trgovino od g. J. Huallenza v Radgoni blizu hranilnice od dneva 24. aprila 1907 in uljudno prosiva častite odjemalce naj blagovolijo obiskati z nakupovanjem.

Z dobro in ceno postrežbo se

priporočata

Verhovec in Huallenz ta mladi.

Radgona, aprila 1907.

Gostilna

v trgu na spodnem Koroškem, za kupčijo z lesnim in deželnim pridelkom jako porabljava, zraven polje lepi travniki, vrt z sadjem in zele njavo in gozd, pohištvo za gostilno in kuhinjo, samo brez družega inventarja in žetve se zaradi starosti za 20.000 kron proda. Dopisi direktnih kupcev pod „Preiswert“ na upravništvo tega lista.